Dimecres 2 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 3,16-21): Perquè tant estimà Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit perquè tot el qui cregui en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna. Ja que no envià Déu el Fill al món per jutjar el món, sinó perquè se salvi el món per ell. El qui creu en ell no és jutjat; però qui no creu ja està jutjat, perquè no ha cregut en el nom del Fill unigènit de Déu. I aquest és el judici: la llum ha vingut al món, i els homes s'han estimat més les tenebres que la llum, ja que les seves obres eren dolentes. Perquè tot el qui fa el mal avorreix la llum; i no ve a la llum, per tal que no siguin descobertes les seves obres. Però el qui fa la veritat ve a la llum, perquè es manifestin les seves obres, que en Déu han estat fetes.

© Albada Editorial / evangeli.net

«La llum ha vingut al món»

Fr. Damien LIN Yuanheng
(Singapore, Singapur)

Avui, davant la munió d'opinions que planteja la vida moderna, pot semblar que la veritat ja no existeix —la veritat respecte Déu, la veritat sobre els temes relatius al gènere humà, la veritat sobre el matrimoni, les veritats morals i, en darrera instància, la veritat sobre un mateix.

El passatge de l'Evangeli d'avui identifica Jesucrist com «el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6). Sense Jesús solament trobem desolació, falsedat i mort. Solament hi ha un camí, i solament un que meni al Cel, que s'anomena Jesucrist.

El Crist no és una opinió. Jesucrist és l'autèntica Veritat. Negar la veritat és com insistir en tancar els ulls davant la llum del Sol. Tant si agrada com no, el Sol sempre hi serà; però l'infeliç ha escollit lliurement tancar els ulls enfront el Sol de la veritat. De la mateixa manera, molts es consumeixen en llurs carreres amb una tremenda força de voluntat i exigeixen usar tot el seu potencial, tot oblidant que tan sols poden assolir la veritat sobre si mateixos caminant juntament amb Jesucrist.

D'una altra banda, segons Benet XVI, «cadascú troba el seu propi bé assumint el projecte que Déu té sobre ell, per tal de realitzar-lo plenament: en efecte, troba en aquest projecte la seva veritat i, acceptant aquesta veritat, esdevé lliure (cf. Jn 8,32)» (Encíclica "Caritas in veritate"). La veritat de cadascú és una crida a esdevenir fill o filla de Déu a la Casa Celestial: «El que Déu vol de vosaltres és que mantingueu la

vostra santedat» (1Te 4,3). Déu vol fills i filles lliures, no esclaus.

En realitat, el "jo" perfecte és un projecte comú entre Déu i jo. Quan cerquem la santedat, comencem a reflectir la veritat de Déu en les nostres vides. El Papa ho digué d'una manera molt bonica: «Cada sant és com un raig de llum que surt de la Paraula de Déu» (Exhortació apostòlica "Verbum Domini").

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Oh missatge ple de felicitat i de bellesa! Ell vol convertir-nos en els seus germans i, en portar la seva humanitat al Pare, arrossega darrere seu tots els qui ara són ja de la seva raça» (Sant Gregori de Nissa)

- «Si en la creació el Pare ens va donar la prova del seu immens amor donant-nos la vida, en la passió i en la mort del seu Fill ens va donar "la prova de les proves": va venir a sofrir i morir per nosaltres» (Francesc)

- «L'amor de Déu a Israel és comparat a l'amor d'un pare al seu fill (Os 11,1). Aquest amor és més fort que l'amor d'una mare als seus fills. Déu estima el seu poble més que un espòs la seva esposa estimada. Aquest amor fins vencerà les pitjors infidelitats. Arribarà fins al do més excels: 'Tant va estimar Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit' (Jn 3,16)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 219)

Altres comentaris

«Perquè tant estimà Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit perquè tot el qui cregui en ell no es perdi»

Mn. Manel VALLS i Serra
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens torna a convidar a recórrer el camí de l'apòstol Tomàs, que va del dubte a la fe. Nosaltres, com Tomàs, ens atansem al Senyor amb els nostres dubtes, però Ell ve igualment a cercar-nos: «Perquè tant estimà Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit perquè tot el qui cregui en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna» (Jn 3,16).

El matí del dia de Pasqua, en la primera aparició, Tomàs no hi era. «I vuit dies després» (Jn 20,26), no obstant el seu rebuig de creure, Tomàs s'uneix als altres deixebles. La indicació és prou clara: lluny de la comunitat no es conserva la fe. Lluny dels germans, la fe no creix, no madura. En l'Eucaristia de cada diumenge reconeixem la seva Presència. Si Tomàs mostra la honestedat del seu dubte és perquè el Senyor no li concedí inicialment el que sí tingué Maria Magdalena: no només escoltar i veure el Senyor,

sinó tocar-lo amb les seves pròpies mans. Crist ve al nostre encontre, sobretot, quan ens retrobem amb els germans i quan amb ells celebrem la fracció del Pa, és a dir, l'Eucaristia. Aleshores ens convida a “ficar la mà”, és a dir, a penetrar el misteri insondable de la seva vida.

El pas de la incredulitat a la fe té les seves etapes. La nostra conversió a Jesucrist —el pas de la foscor a la llum— és un procés personal, però necessitem de la comunitat. Els passats dies de la Setmana Santa, tots ens vam sentir urgits a seguir Jesús en el seu camí envers la Creu. Ara, en ple temps pasqual, l'Església ens convida a entrar amb Ell a la vida nova, amb obres fetes segons la llum de Déu (cf. Jn 3,21).

També nosaltres hem de sentir avui personalment la invitació de Jesús a Tomàs: «No sigues incrèdul sinó fidel!» (Jn 20,27). Ens hi va la vida, ja que «el qui creu en ell no és jutjat» (Jn 3,18), sinó que van a la llum.